

C vasten 4°
27 maart 2022
M. Assumpta

Eerste lezing (Joz. 5, 9a. 10-12)
Uit het boek Jozua

Het Joodse volk was onder leiding van Jozua het beloofde land binnengetrokken.
En God sprak tot Jozua:
`Vandaag heb Ik een punt gezet onder de smaad,
die Egypte jullie heeft aangedaan.'

Ze waren in de vlakte van Jericho gekomen,
en hadden hun tenten opgeslagen in Gilgal.
Het was avond, de veertiende van de maand.
En die avond vierden ze Pasen.
De dag erna aten ze ongezuurd brood en geroosterd graan,
die van het land het land Kanaän zelf afkomstig waren.
En onmiddellijk hield het op met manna te regenen.
Voortaan konden ze immers eten van wat ze zelf konden oogsten.

Tweede lezing (2 Kor. 5, 17-21)
Uit de tweede brief van de apostel Paulus aan de christenen van Korinte

Broeders en zusters,
Als iemand zich bij Christus aansluit,
maakt hij een nieuw begin.
Zijn oude leven is voorbij,
hij wordt als het ware opnieuw geschapen.

Het is God zelf die ons naar zich toehaalt.
Door Christus heeft Hij het met ons weer goedge maakt,
en Hij rekent erop dat ook wij het onder mekaar weer goedmaken.
Zo heeft hij de hele wereld een nieuw begin aangeboden,
door de spons te vegen over de fouten van de mensen.

Ik roep jullie dan ook op, in Christus' naam,
onder Gods barmhartigheid te gaan staan.
Christus had zelf geen enkel kwaad gedaan,
maar God liet hem de straf ondergaan voor onze fouten.
Zo kunnen ook wij voor God verschijnen als gerechtigten.

Evangelie (Lc., 15, 1-3. 11-32)
Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Lucas

Tussen de toehoorders van Jezus zaten er steeds weer tollenaars en zondaars.
De farizeeën en schriftgeleerden spraken daar schande van en zegden:
`Je moet eens zien: die man gaat om met zondaars en nodigt ze zelfs aan zijn tafel.'
Daarop vertelde Jezus de volgende parabel:
`Iemand' zegde hij, ' had twee zonen.
De jongste zei tegen zijn vader:
`Vader, geef mij mijn deel van de erfenis.'
En hij verdeelde zijn vermogen onder beide zonen.

Niet lang daarna vertrok de jongste zoon met zijn geld naar een ver land.
Hij leefde er maar op los,
en al zijn geld ging eraan.
Tot overmaat van ramp,
kwam er een zware hongersnood over dat land.
En hij geraakte in zwarte armoede.
Hij doolde rond, tot hij ergens bij een boer
de varkens mocht gaan hoeden in het veld.
Hij had verschrikkelijke honger, en zou tevreden zijn geweest met het voer van de varkens.
Maar hij mocht er niet aankomen.
Toen zegde hij bij zichzelf:
`Zoveel knechten van mijn vader hebben brood in overvloed,
en ik verga hier van de honger!
Weet je, Ik keer terug naar mijn vader.
Ik zal hem zeggen:
Vader, ik heb mij zwaar misdragen, tegen jou en tegen God.
ik ben het niet meer waard om jouw zoon te heten,
behandel me als een van je knechten.”

Zo deed hij.
Toen hij nog ver van huis was, zag zijn vader hem al komen.
Het pakte de jongen, en hij liep naar zijn vader toe,
viel hem om de hals en kuste hem.
`Vader,” zei hij,
`ik heb mij zwaar misdragen, tegen jou en tegen God.
ik ben het niet meer waard om jouw zoon te heten.’

Maar de vader zei tegen de knechten:
`Haal vlug de mooiste kleren en trek ze hem aan,
doe een ring aan zijn vinger en schoenen aan zijn voeten.
Haal het gemeste kalf en slacht het; we gaan eten en feestvieren,
want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden,
hij was verloren en is teruggevonden.”
En het feest begon.

De oudste zoon echter, keerde terug van het veld.
Hij hoorde muziek en dans.
Hij riep een van de knechten en vroeg wat er te doen was.
Die antwoordde:
`Je broer is terug.
En je vader heeft het gemeste kalf geslacht,
omdat hij hem gezond en wel terug heeft.”
De zoon werd kwaad, en weigerde naar binnen te gaan.
Zijn vader kwam naar buiten
en sprak op hem in.
Maar hij zei:
`Ik heb al die jaren alles gedaan wat je me hebt gevraagd,
ik heb je nooit iets geweigerd.
En toch heb ik nooit een bokje gekregen
om met mijn vrienden feest te vieren.
Maar nu die zoon van jou,
die je vermogen met hoeren heeft verbrast, is thuisgekomen,
heb je voor hem het gemeste kalf laten slachten.”
De vader keek hem aan en zei:

‘Jongen toch, jij bent altijd bij me en alles wat ik heb is ook van jou. Maar nu moeten we feestvieren en blij zijn, want die broer van je was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is teruggevonden.’

Homilie

Broeders en zusters,

Jezus van Nazareth was een geboren verteller.

Als hij iets wilde duidelijk maken, dan ging hij geen preek afsteken, of een waslijst aan richtlijnen meegeven.

Neen, hij vertelde een verhaal.

Het voordeel van een verhaal is dat het heel levendig overkomt, en vooral dat de luisteraar de betekenis zelf mag invullen.

Vandaag, op deze vierde zondag van de vasten, laat de liturgie ons een van Jezus' mooiste verhalen horen: het verhaal over een vader met twee zonen, één die van huis wegloupt en één die braaf thuisblijft.

De eerste, die – nadat hij zich in de miserie heeft gewerkt – naar zijn vader terugkeert, en de andere die vindt dat de vader met zijn broer geen medelijden zou mogen hebben.

En dan de vader, die naar zijn zoon blijft uitkijken, en hem tenslotte weer hartelijk bij zich opneemt.

Over wie gaat het nu in dit verhaal?

Over de jongste zoon? Want zo wordt dit verhaal meestal genoemd: de parabel van de verloren zoon.

Of gaat het over de vader, want soms noemt men het ook ‘de parabel van de goede vader’.

Of gaat het over de oudste zoon? We zouden het dan kunnen noemen: de parabel van de jaloerse broer.

Ja, het voordeel van een verhaal is dat je het zelf kunt invullen.

Dit verhaal is het immers allemaal: én het verhaal van de vader, én het verhaal van de jongste zoon, én het verhaal van de oudste zoon.

Aan ons om uit te maken in wie we ons herkennen?

Maar ook dan nog is het een wonderlijk verhaal want we kunnen ons herkennen in elk van deze drie personages.

Wij zijn allemaal wel eens de jongste zoon, en meer dan eens ook wel de oudste zoon.

En misschien zijn we ook wel eens als de vader.

Ja, we zijn al wel eens de jongste zoon, degene die het verkeerde pad opgaat, die denkt zich niets te moeten aantrekken van plicht of verantwoordelijkheid, en zich te laten gaan in plezier en zelfgenoegzaamheid. Maar die na verloop van tijd moet vaststellen dat dit niet echt gelukkig maakt. En die zich dan afvraagt: Zou er een weg terug zijn? Zou ik nog een kans krijgen om mijn leven op een nieuw spoor te zetten?

Maar ook zijn we zo dikwijls de oudste zoon, die zich beter voelt dan de anderen, en niet verdragen kan dat het mensen voor de wind gaat, die niet zo een voorbeeldig leven leiden. Hoe dikwijls horen we mensen niet klagen: “ik doe niets verkeerd, en toch overkomt mij zoveel onheil, terwijl het degenen die zich van God noch gebod aantrekken veel beter afgaat.” Ja, ook in ons hart koesteren we jaloersheid.

Maar waar we naar zouden moeten streven is dat we worden zoals de vader. Een en al liefde, een en al vergevingsgezindheid.
De vader uit de parabel zal heel veel pijn hebben gevoeld over de houding van zijn jongste zoon.
Hij had zoveel voor hem gedaan, hij had met hem het allerbeste voor. Hij had hem zo een mooie toekomst gegund.
En daar gaat die snotaap dat alles miskennen en verknoeien.
Zijn vaderhart zal gebloed hebben.
Maar dat maakt geen einde aan zijn liefde voor hem.
Hij blijft hem - zijn zoon - gaarne zien, en blijft beschikbaar voor hem, mocht hij overwegen naar huis terug te keren. Dagelijks gaat hij zelfs de heuvel op om te kijken of hij hem niet in de verte ziet aankomen.
En dat doet niets af van zijn liefde voor zijn oudste zoon, die altijd trouw zijn plicht is blijven doen.
De liefde van de vader is onvoorwaardelijk.
Die liefde moet niet verdiend worden.
De vader ziet zijn kinderen graag. Punt.
En niets kan hem daar vanaf brengen.

Broeders en zusters, zo groot is Gods liefde voor ons, zijn kinderen.
Zo wil hij ook gekend zijn: als JHWH – ik zal er zijn voor jullie.
Wij zijn geroepen om er ook zo te zijn voor mekaar.
Maar – laten we eerlijk zijn – dit is meestal wel te hoog gegrepen voor ons. We kunnen ons veel meer herkennen in de jongste en de oudste zoon, maar zouden we toch niet proberen zoveel mogelijk op de vader te gelijken?

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.